

Bilag til beretn. om Dan Lyngge-sagen

omfattende sag; der er noget om det, han siger; det er noget meget alvorligt, som man bør få nedsat en undersøgelseskommission til at se på.

På det tidspunkt var der jo ikke nedsat nogen undersøgelseskommission. Det var jo noget af det, som først skete senere, og derfor er det jo meget væsentligt, at Folketinget ikke bare får et klart svar, men også et fyldestgørende svar, eller, hvis man ikke vil give et fyldestgørende svar, så får et svar, hvor forudsætningen meget tydeligt fremgår.

Og jeg er enig i, når ministeren siger, at det er godt embedsmandsarbejde. Ja, hvis man ser det sådan ud fra sådan rent juridisk håndværksmæssigt, kan man sige; altså koncipisten af det her svar har været utrolig dygtig og fortjener en fremtrædende plads i magtens galleri, hvis den bliver sat op igen. Men det nytter bare ikke i forhold til, at Folketinget har brug for at kunne stole på svarene. Det siger ministeren jo også i sin indledning, at det er afgørende, at der er et tillidsfuldt samarbejde mellem ministeren og Folketinget. Og derfor er vi jo nødt til at kunne få nogle svar, hvor at, hvis de kun dækker er del af det brede område, der er spurgt til, så fremgår den forudsætning klart.

Og hvis ministeriet er i tvivl om, hvor bredt man spørger, så kan de enten ringe – jeg vil sige, at det er jeg nu jævnlige ude for, at man gør fra ministerierne, enten hvis man ikke mener, det er det rigtige ministerium, der er spurgt til, og man derfor skal vide noget mere om baggrunden for spørgsmålet for at finde ud af, om det nu er det rigtige ministerium, eller hvis man simpelt hen er i tvivl om, hvordan man skal svare. Eller også så kan man i ministeriets svar klart angive: Vi har forstået, at det, der spørges til, er sådan og sådan. Og så svarer man på det. Så er ingen i tvivl om, hvad det er, der er svaret på.

Og det er jo, som jeg sagde før, også tydeligt gengivet i det her notat fra 2004 med gennemgang af de forskellige undersøgelser, der har været tidligere om denne her slags svar, hvor det fremgår i forhold til Kjærbolesagen – altså tilbage til dengang, hvor »Hans Hedtoft« gik ned – at man nåede frem til, at ministeren har forpligtelse til, når vedkommende besvarer et spørgsmål i Folketinget, at svare på en fyldestgørende og korrekt måde, således at væsentlige oplysninger ikke forties for Folketinget. Og Folketinget valgte at understrege det beklagelige i, at ministeren så ikke havde levet op til det.

I forhold til dagpengesagen da lagde man også fra dommerundersøgelsen en norm til grund om en korrekt og fyldestgørende information af Folketinget, og Folketingets flertal tilsluttede sig kritikken af ministeren.

I forhold til sagen om kreativ bogføring i Skatteministeriet lagde kommissionsdomstolen også normen til grund om, at væsentlige oplysninger af betydning for Folketingets stillingtagen ikke må foreholdes stillingtagen. Og kommissionsdomstolen karakteriserede daværende skatteminister Anders Fogh Rasmussens svar til Folketinget som urigtige, behæftede med fejl eller meget uklare. Han var så selv gået af, så Folketinget tog ikke stilling til det, men ...

Det samme i Spar Nord-sagen, hvor det særlige undersøgelsesudvalg fastslog, at upræcist formulerede spørgsmål ikke fritager en minister fra forpligtelsen til at give fyldestgørende besvarelser, og det legitimerer ikke tilsvarende upræcise svar eller såkaldte ikkesvar. Og da var Ole Stavad så også gået af, før Folketinget tog stilling til den undersøgelse.

Men for at sige, at der ligger altså en norm om, at man skal svare fyldestgørende, og hvis ikke man gør det, så skal man gøre det meget klart. Og derfor – ud fra også det, ministeren siger om, at man fremover til bestræbe sig på at svare mere klart – betyder det så, at man skal forstå det sådan, at ministeren sådan set i bagklogskabens klare lys mener, at det var beklageligt, at svaret blev udformet på den måde, som det gjorde, så man ikke tydeligt kunne se, at der var tale om en begrænset del, man svarede på?

Ordstyreren:

Værsgo til ministeren.

Justitsministeren:

Tak. Men jeg vil sige til dig, Line, i forhold til det sidste, du siger, at jeg er fuldstændig enig i den norm, du beskriver. Altså, vi tilstræber i de mange, mange hundrede – ja, over tusinde – besvarelser, der bliver givet fra Justitsministeriet hvert år til Folketinget, at det er korte, enkle, letforståelige svar, der bliver afgivet. Det bestræber vi os virkelig, virkelig på. Og derfor er jeg helt enig i, man kan sige dine generelle betragtninger om, hvordan en minister skal besvare spørgsmål. Sådan må det være. Og jeg vil sige, det var også det, vi forsøgte at gøre med den besvarelse.